

РЕШЕНИЕ

№ 1332

гр. София, 01.03.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 01.02.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Гургана Мартинова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12329** по описа за **2018** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 31.08.2018г. по НАХД № 7161/2017 г. на СРС, НО, 106-ти състав е отменено Наказателно постановление (НП) № НП-288 от 25.02.2015г., издадено от председателя на Държавна комисия за енергийно и водно регулиране (ДКЕВР сега КЕВР) за нарушение на т.3.1.5.4 от лицензия № Л-135-07 от 13.08.2004г., с което на [фирма] с ЕИК 30277958 е наложено административно наказание – „имуществена санкция“ в размер на 20 000 лева на основание чл. 206, ал. 1 от Закона за енергетика (ЗЕ).

Срещу така постановеното решение е подадена касационна жалба от КЕВР с оплаквания за нарушения на материалния закон и процесуалните правила. Излагат се доводи, че СРС неправилно е установил изтекла давност.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрк. Церовски поддържа касационната жалба.

Ответникът - [фирма] чрез юрк. Т. оспорва касационната жалба. Моли решението на СРС да се остави в сила.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е основателна, а решението на СРС неправилно, поради което следва да се отмени.

Административен съд – София град, Седми касационен състав, като прецени

събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуто на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна. Касационният състав намира, че обжалваното въззивно решение е правилно и не са налице наведените касационни основания за неговата отмяна.

В производството пред СРС е установено, че при извършена проверка на 26.03.2014г. от длъжностни лица на КЕВР било установено, че [фирма] не е изпратило отговор на подадена на 24.01.2013г. жалба от [фирма] относно неизпълнение на договор за присъединяване № 109707163P200015607/08.12.2009г. След изтичане на едномесечния срок подателят на жалбата е получил писмо изх. № 100000031647/05.02.2013г. от [фирма], а не от лицензианта [фирма], с което е било уведомено, че „закъснението за изпълнение на обекта се дължи поради липса на материали”. Проверяващият орган приел, че [фирма] е извършило нарушение по т.3.1.5.4 от Лицензия № Л-135-07/13.08.2004г., като е било длъжно да поддържа мрежата по начин осигуряващ непрекъснатост, надеждност и ефективност на разпределението на електрическа енергия и да осигурява необходимите материални запаси, вкл. и резервни части, необходими за експлоатацията на мрежата. Като не е осигурило необходимите материални запаси, вкл. резервни части, необходими за изграждането на мрежата, така, че да бъдат спазени сроковете по договора с [фирма] на 05.02.2013г. [фирма] е нарушило т.3.1.5.4 от Лицензия № Л-135-07/13.08.2004г., с което е осъществило състава по чл.206 ал.1 от ЗЕ. Поради това е съставен акт за установяване на административно нарушение № КРС-1743/09.09.2014г. и е издадено въз основа на него НП № НП-288 от 25.02.2015г.

Настоящият съдебен състав напълно споделя доводите на СРС за изтекла давност.

По силата на препращането в чл.11 ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността,формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, се прилагат разпоредбите на НК. В ЗАНН няма изрична уредба за съдебната фаза на административнонаказателното производство и в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност в НК.

Давността представлява определен в закона период от време, с изтичането на който държавата губи правото си да осъществи наказателно преследване или да изпълни наложено наказание. За давността съдът е длъжен да следи служебно. С изтичането на давностния срок титулярът на правото губи предоставената му от закона възможност да го осъществи чрез използване на държавна принуда. В наказателното, респ. в административнонаказателното правоотношение, правомощията на държавата се осъществяват само по принудителен ред, който при това е точно регламентиран от гледна точка на държавни органи, които ги осъществяват и от гледна точка на възможните техни действия. Принудителният характер на тези правомощия изключва възможността за доброволно изпълнение на каквото и да било от страна на дееца.

Както наказателната, така и административнонаказателната отговорност, е немислима без принудата. Ето защо погасяването на възможността да се упражнява принудително дадено право е равнозначно на погасяване на самото право.

В зависимост от това кое право на държавата се погасява, са налице два вида наказателноправна давност - изключваща правото да се осъществи наказателно преследване, и давност, която погасява правото на държавата да изпълни наложено наказание.

С точка 2 на Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд е прието, че по отношение на погасителна давност в административното наказване се прилага института на абсолютна давност по чл. 81, ал. 3 във вр. с чл 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния Кодекс (НК), която в случая е изтекла.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК е предвидила обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В посочената разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай абсолютната давност (съобразно разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК) е три години от момента на извършване или довършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК. Така при начален момент 05.02.2013 г. (дата на извършване на нарушението), като към 3г. прибавим и $\frac{1}{2}$ на срока по чл. 80, ал. 1, т. 5 се получава период на абсолютната давност от 4г. и 6 месеца, който е изтекъл на 05.08.2017г. Дори да се приеме, доводът на касатора, че нарушението е извършено на 26.03.2014г., когато е установено с констативен протокол № 3-Е-1 от 26.03.2014г., то пак е налице изтекла давност и от този начален момент.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, VII – ми касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 31.08.2018г. по НАХД № 7161/2017 г. на СРС, НО, 106 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.